

TEXT: Kol 3, 12 SNC = Slovo na cestu

Všechno, co činíte a mluvíte, dělejte tak, jak by to na vašem místě dělal Kristus.

KÁZÁNÍ:

Bratři a sestry, otvíráme dnes jeden z listů apoštola Pavla, který psal novým křesťanům do Kolos. Jen si to zkusme představit. Někteří uvěřili v Ježíše Krista někde jinde a vrátili se do rodného města. Jiní evangelium uslyšeli od nich. Někteří byli původně Židy, jiní pohany. Teď se stali křesťany. Co to znamená? Mají se jinak oblékat? Dodržovat jiné stravovací návyky? Dávat ze všeho desátek? Nebo může vše zůstat při starém?

Milí přátelé, co to vlastně znamená být křesťan? Co si pod tím představujeme? Jak vlastně, pokud vůbec, se pozná křesťan? Podívejme se, jak to píše apoštol.

I. Kým křesťané jsou. Předně bychom si měli uvědomit, že křesťané jsou lidmi, jako kteříkoliv jiní. Ať už u nás v Evropě, či v té nejodlehlejší krajině. Na první pohled se od ostatních neliší, i když to mohou vyjádřit svým ošacením, zvyky, způsoby, a třeba i hlasitým vyjádřením své víry.

Křesťané by při tom měli pamatovat, že zas tak obyčejnými lidmi nejsou. Samozřejmě nejsou důležitější než jiní, ani privilegovanější, ani vzdělanějšími, ani moudřími. To, čím se od ostatních odlišují je vyjádřeno hned v úvodu oddílu, který jsme četli.

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní. Tak jsou křesťané v Kolosách osloveni a toto oslovení si můžeme přivlastnit i my. Pamatujme tedy předně, že je to Bůh, kdo si vyvoluje, vybírá své služebníky a služebnice, aby byli nositeli Jeho jména.

Jen si připomeňme, že označení „křesťan“ bylo původně označením hanlivým. Takto bylo ostatními poukazováno na ty, kteří chodí s Kristem, tedy Kristovci. Tedy: *křesťané* jsou ti, kdo chodí za Kristem, kdo mu naslouchají. Tak to viděli jejich současníci.

Dnes za křesťana většinou označujeme toho, kdo se nechal pokřtít ve jméno Boha Otce, i Syna i Ducha svatého. Tedy toho, kdo chce Ježíše svým způsobem života následovat.

Při tom si ovšem uvědomujeme, že při křtu malých dětí, je potřeba zástupné víry a zástupné touhy rodičů. To malé dítě, miminko, si nic z toho, co se s ním děje, neuvědomuje.

Proto rodiče, a samozřejmě i kmotři jako svědci křtu, musí postupem času pokřtěnému dítěti vysvětlovat, k čemu před lety došlo, co tím sledovali, když jej nechali pokřtít a co z toho pro ně i něj plyne.

V dnešní době však také víme, že mnozí z těch, kdo byli pokřtěni a jejichž jména jsou zapsána ve sborové kartotéce, se sborového života vůbec neúčastní. Kdo ví, jak to mají s vírou. To nemůžeme jen tak soudit. Víra je osobní záležitostí, každý ji může projevovat jinak.

Snad si přitom ale uvědomujeme, že křest ke křesťanskému životu nestačí. Je to jen první krok k tomu, aby člověk něco vyjádřil. Je potřeba ještě něčeho víc. Totiž, uvědomit si, kým člověk je, co to v Božích očích znamená být křesťan.

Ti všichni, kteří byli označeni jako **vyvolení Boží, svatí a milovaní**, a s nimi i my, mají pochopit, že se jich Bůh ujímá, že je pověřuje nezastupitelným posláním, které nemůže naplnit nikdo jiný.

II. Úkoly. Hned následně apoštol poměrně složitě vysvětluje, proč si Bůh své ovečky vybral. Má pro ně svůj plán. Pověřuje je službou, kterou mají v tomto světě konat. Takže být křesťanem to není funkce čestná, kdy by si člověk mohl říct, *budu si užívat svých práv, protože žádné povinnosti nemám.*

Vždycky ať je to společnost, rodina, zaměstnání, anebo nějaký kroužek, jedno od druhého nemůžeme oddělit. Jsou práva, a také povinnosti. Něco je nám darováno, umožněno, ale zároveň nás to k něčemu zavazuje.

Pokud to druhé člověk nebere vážně, tak své poslání, neplní zodpovědně a jeho život vykazuje určité známky vnitřní pokřivenosti.

Téměř celá pasáž dnešního čtení vyjadřuje, co Bůh od svých následovníků očekává. Ten výčet, který znovu připomene, je vlastně reakcí na to první slyšené. Protože Bůh nás všechny miluje, protože si nás vyvolil, protože má s námi své plány, žijte takto:

Oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.

Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Ženy, podřizujte se svým mužům, jak se sluší na ty, kdo patří Pánu. Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně.

Děti, poslouchejte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly. Otoci, poslouchejte ve všem své pozemské pány, nejen naoko, abyste se jim po lidsku zalíbili, nýbrž ze srdce, v bázni Páně.

Je toho hodně. Jistě ne všechno se nám líbí. Možná ani všemu nerozumíme, jak je to míněno. Rádi bychom třeba i s apoštolem polemizovali, proč ten seznam nenapsal jinak. Něco přece, dle našeho mínění, mohl vynechat, a třeba mohl i něco přidat.

Ale on to vnímal právě takto. Takové bylo tenkrát jeho poznání. Určitě ovlivněné dobou, v níž žil, možná ovlivněné i vlastními zkušenostmi.

To však nic nemění na tom, že je to základní seznam, nad kterým bychom se měli zamyslet i my. Pokud tak učiníme, jsem přesvědčen, že rozpoznáme, o co v něm jde. Jde předně o vztah k Bohu, to se ostatně předpokládá. Kristovec přece musí následovat svého Pána. Jinak by Kristovcem přestal být.

To být Kristovcem se ovšem projevuje ve vztahu k bližnímu. Abychom ho neponižovali, nýbrž milovali. Abychom dodržovali lidská práva a nebyli lhostejní. Abychom pomáhali tam, kde můžeme, třeba tím, že přiložíme ruce k dílu, anebo vydáme nějakou tu korunu na podporu něčeho potřebného. Prostě, abychom hájili hodnoty, které do tohoto světa svým životem vnesl Ježíš Kristus.

Svět kolem nás se mění, i lidské možnosti a výdobytky, poznání a tužby s postupem letopočtu proměňují. Ale Boží láska je stále stejná. A trvalé mají být i naše mezilidské vztahy. Založené na úctě, porozumění a milosrdenství.

III. Shrnutí úkolů. Možná se nám zdá, že ten předchozí výčet je příliš dlouhý na zapamatování. Jenomže ono nejde jen o to pamatování si. Jde především o to, abychom je jako Kristovci uváděli v život.

Apoštol svou předchozí výpověď sumarizuje do této podoby: **Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte. Kdo se dopouští křivdy, dostane za to odplatu.**

Už jste někdy nad tím přemýšleli? Že svou prací, ochotou, obětavostí dosvědčujete Ježíše Krista? Mnoho ve svém životě děláme z toho důvodu, že se to udělat musí. Pak máme činnosti, které nás živí, jiné třeba baví a těší.

Někdo je zručnější, někdo komunikativnější, jiný obětavější, a další ochotnější. Všichni jsou potřeba. Nikdo nemůže říct, že je důležitější než ten druhý.

Ano, třeba nedávno zesnulá královna Alžběta II. byla víc na očích druhých lidí než třeba nějaká prostá žena pracující na poli. Ale to poslání je u obou žen stejné. Svým způsobem života dosvědčovat Krista. Zachovat věrnost Jeho hodnotám. A je jedno, co člověk dělá, čím se živí, kde pracuje a kde žije.

V tom nám je to apoštolovo slovo pomoci. **Všechno, co činíte a mluvíte, dělejte tak, jak by to na vašem místě dělal Kristus.** Ne pouze něco. Ne pouze to, co nás baví. Ne pouze to, zač budeme odměněni. Ne pouze to, co nám přinese zisk či uznání. Ne pouze to, do čeho se nám právě chce a nač si uděláme čas.

Proto, bratři a sestry, čtème speciálně evangelia. A všimějme si Ježíšova přístupu k lidem. To je náš vzor, to jsou instrukce k tomu, abychom naplnili své křesťanské poslání, ke kterému jsme byli vybráni.

IV. Bez výjimky! Ale pozor. Apoštol píše **Všechno (co činíte a mluvíte)**, to znamená: naprosto všechno, tedy *neexistuje výjimka. O ničem, co děláš či mluvíš, nemůžeš křesťane povědět, že se to netýká Krista.*

Je tomu právě naopak: To, jak žiješ, vydává svědectví, jak to s Kristem máš. Zda mu sloužíš na 100 %, anebo ten vzájemný vztah jen tak odbýváš.

Možná nás při tom napadne: *A má to vůbec smysl? Je to k něčemu, když si toho nikdo nevšimne a lidé jsou zlí, sobečtí, nevšímaví?* Má, protože Bůh o tom všem, co děláme i neděláme, o čem mluvíme či nemluvíme, a dokonce i o tom o čem přemýšlíme zná.

Křesťansky nemáme žít pro sebe, nýbrž pro svého Spasitele. On se za nás obětoval. A to jediné, co po nás žádá je, abychom následovali Jeho životní příklad. Za to nám nabízí záchranu našich duší, jinými slovy, za to nám nabízí své věčné království.

Ano, tento svět Krista nezná, odcizil se Mu. Proč asi? Protože na Něj zapomněl? Částečně! Protože o Něm nikdy neslyšel? Částečně! Protože nemá příklady těch, kteří Ježíš berou vážně. Jinými slovy musíme připustit, že bída tohoto světa souvisí s naší křesťanskou polovičatostí.

Milí přátelé, máme co napravovat! V tom úsilí nejsme sami. Můžeme podporovat jeden druhého a hlavně, svou sílu můžeme hledat u Pána v Jeho veliké moci. Přejí sobě i vám všem, abychom dennodenně poznávali, že apoštolova doporučení, která jsme si dnes připomínali, jsou k našemu dobru a prospěchu!

MODLITBA PO KÁZÁNÍ: Pane Ježíši, vyzýváš nás, abychom své životy, touhy a smysl pozemského žití vložili v důvěře do Tvých rukou. Prosíme, dej nám tu odvahu tak činit každého dne! Amen.